



REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U RIJECI
Erazma Barčića 5

Poslovni broj: 5 UsI-1436/17-20

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Rijeci, po sucu Vedranu Juričiću, dipl. iur., uz sudjelovanje zapisničara, u upravnom sporu tužitelja protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, zastupanog po službenim osobama, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Tele 2 d.o.o., Zagreb, Ulica grada Vukovara 269D, radi inspekcijskog nadzora, 11. svibnja 2018.,

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev radi poništenja rješenja Hrvatske regulatorne agencije za poštu i elektroničke komunikacije, KLASA:UP/I-344-07/14-01/37, URBROJ: 376-04-17-14 od 9. listopada 2017., te prijenosa broja iz mreže Tele 2 u mrežu Hrvatskog Telekoma i isplate naknade zbog nepravovremenog prijenosa broja.

Obrazloženje

Osporavanim rješenjem tuženika obustavljen je postupak inspekcijskog nadzora nad operatorom Tele 2 d.o.o. (u ovom sporu zainteresirana osoba) te je odbijen zahtjev tužitelja za prijenosom broja (iz mreže Tele 2 u mrežu Hrvatskog Telekoma) i isplatom naknade za nepravovremeni prijenos broja.

Doneseno rješenje tuženika temelji se na zaključku da ne postoji pravni interes na strani korisnika (tužitelja) za utvrđivanjem zasebne odgovornosti operatora Tele 2. Tuženik obrazlaže da je u (usporednom) postupku inspekcijskog nadzora nad HT-om utvrđen niz propusta u postupanju tog operatora zbog kojih je korisnik dobio pogrešnu uputu o zaštiti svojih prava, a što je rezultiralo donošenjem rješenja, KLASA: UP/I-344-07/14-01/48, URBROJ: 376-04/AM-1-3 (DM) od 6. listopada 2014. kojim je utvrđena odgovornost HT-a za nepravovremeni prijenos broja te je istom naložena isplata naknade tužitelju u iznosu od 9.970,00 kn. Obzirom da sukladno odredbama Pravilnika o prenosivosti broja (NN br. 100/12; dalje: Pravilnik) nije moguće ostvariti kumulativnu isplatu naknade i od davatelja i od primatelja broja to tužitelj ne može ostvariti pravo na naknadu i od Tele 2. Glede zahtjeva za prijenos broja, tuženik u obrazloženju pobijane odluke navodi kako nema osnova za usvajanje istog budući da ne postoje zapreke da se obavi prijenos broja obzirom da je u međuvremenu izmijenjen mjerodavni propis te je sada čl. 2. Pravilnika o prenosivosti broja (NN br. 24/15, 71/16; dalje: Novi Pravilnik) propisano da SIM neaktivan predstavlja situaciju kada korisnik putem terminalne opreme nije ostvario pristup mreži. Osim toga, tuženik konstatira da je za ostvarivanje prava za prijenos broja potrebno podnijeti novi zahtjev iz razloga što je stari postao nevažeći.

Tužitelj osporava zakonitost rješenja tuženika zbog pogrešno i nepotpunog utvrđenog činjeničnog stanja. U opširno sastavljenoj tužbi i podnescima od 21. i 28. studenog 2017., te 25. siječnja, 12. i 17. travnja 2018., navodi kako slijedi. U bitnom, smatra da je glede prijenosa broja u mrežu novog operatera, s njegove strane, sve odrađeno u skladu u odredbama Pravilnika budući da je najprije obavljen poziv (čl. 18. st. 1. tč. g) Pravilnika) te potom predan zahtjev, a kojim činom da je prekinuo sve veze s dotadašnjim operatorom Tele 2 i naložio HT-u da bez uvjetovanja uključi njegov broj () u svojoj mreži. Smatra da je ispunjenjem gore navedenih uvjeta stekao neotuđivo pravo prijenosa broja te pravo na naknadu za svaki sat zakašnjenja obzirom da prijenos nije obavljen u zadanom roku od 72 sata. Nastavno na prethodno, navodi kako o spomenutim stečenim pravima ne mogu odlučivati niti telekomunikacijski operatori ni tuženik, kao regulatorno tijelo, već su isti dužni takva prava priznati bez propitkivanja jer u suprotnom krše odredbe Pravilnika. Ističe kako na zahtjevu za prijenos broja jasno stoji da je primatelj broja pečatom i potpisom ovlaštene osobe prihvaća pretplatnikov zahtjev za omogućavanje usluge prijenosa broja. Osim toga, tužitelj obrazlaže zbog čega smatra da je operator (Tele 2) pogrešno utvrdio da se poziv ostvaren prema besplatnom broju ne smatra prvi pozivom te u vezi toga navodi kako Pravilnik ne brani pozivanje besplatnih broja te da operator nema pravo prosuđivati da li je besplatni poziv „plaćena ulaznica“ za prijenos broja. U prilog prethodnih navoda, tužitelj se poziva na presudu ovog Suda posl br. UsI-1761/13. Nadalje, tužitelj u tužbi ne spori da je ostvario naknadu za zakašnjeli prijenos broja no ističe da se radi o „mizernoj“ naknadi za mjesec dana, odnosno naknadi koja, obzirom da njegov broj još uvijek nije prebačen u novu mrežu, nije obuhvatila cjelokupno razdoblje kašnjenja. Osporava i navode tuženika da je njegov zahtjev za prijenos broja postao nevažeći budući da zahtjev može postati nevažeći samo ako korisnik od njega odustane, sukladno čl. 19. st. 5. Pravilnika, što da u konkretnoj situaciji nije slučaj a što potvrđuje i dosadašnja upravnosudska praksa (UsI-1761/13).

Tuženik u odgovoru na tužbu, u bitnom, ustraje kod navoda iznijetih u obrazloženju pobijenog rješenja. Dodatno navodi da je u ponovljenom postupku, nakon što je presudom ovog Suda od 5. lipnja 2017, posl br. UsI-1333/16 poništeno prethodno rješenje o obustavi postupka inspekcijuskog nadzora nad operatorom Tele 2, detaljno i jasno iznio razloge radi kojih ne postoji pravni interes koji bi opravdao daljnje vođenje inspekcijuskog postupka, obzirom da nema protupravnog ponašanje koje bi inspektor trebao sankcionirati. Nadalje, ističe da je izmjenom mjerodavnog propisa jasno definirano kada se SIM kartica smatra aktivnom, a kada neaktivnom, a što je promijenilo i postupanje operatora, slijedom čega da situacija u kojoj se nalazio tužitelj sada više ne predstavlja prepreku za prijenos broja. Sukladno prethodnom, tužitelj može ostvariti prijenos broja podnošenjem novog zahtjeva željenom operateru te je stoga nalog inspektora za ostvarenje prijenosa broja u tom pogledu irelevantan. Tuženik ukazuje da svrha inspekcijuskog nadzora nije rješavanje individualnog slučaja već sankcioniranje protupravnog operatora u odnosu na korisnike te da ova vrsta naknade nije sama sebi svrha već da je svrha iste poticanje operatora na što efikasnije omogućivanje usluge prijenosa broja, a sve s ciljem poticanje djelotvornog tržišnog natjecanja te omogućavanja korisnicima prava izbora. Ustraje kod navoda da tužitelj ne može ostvariti naknadu od Tele 2 budući da je istu već ostvario od drugog operatora.

Zainteresirana osoba nije dostavila odgovor na tužbu.

U sporu je održana rasprava te je strankama, u skladu s odredbom čl. 6. Zakona o upravnim sporovima (NN br. 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17; dalje ZUS), dana mogućnost da se izjasne o zahtjevima i navodima druge strane te o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

Na ročištu održanom 3. svibnja 2018. tužitelj i službene osoba tuženika dodatno su se očitovali na navode suprotne strane.

U cilju ocjene zakonitosti osporavanog rješenja tuženika Sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu upravnog postupka u kojem je doneseno osporavano rješenje tuženika te uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu predmeta ovog upravnog spora.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev nije osnovan.

Među strankama ovog upravnog spora nesporno je da je osporavana odluka tuženika donesena u ponovljenom postupku i to nakon što je ovaj Sud presudom od 5. lipnja 2017, posl. br. UsI-1333/16, poništio tužnikovo rješenje, KLASA: UP/I-344-07/14-01/37, URBROJ: 376-04/AM-14-10 od 15. rujna 2014. Tim rješenjem obustavljen je postupak inspeksijskog nadzora koji je, po predstavi (zahtjevu) tužitelja od 8. svibnja 2014., pokrenut nad zainteresiranom osobom u svrhu ispitivanja pravilnosti postupanja zainteresirane osobe glede odbijanja zahtjeva tužitelja za prijenos broja na drugog operatora. Također, nesporno je da je tužiteljev zahtjev za prijenos broja zainteresirana osoba odbila uz obrazloženje da tužitelj nije ostvario prvi poziv (SIM neaktivan – čl. 18. st. 1. tč. g. Pravilnika) pri čemu je ocijenjeno da se poziv na besplatni broj 0800-400000 ne smatra prvim pozivom. O razlozima odbijanja zahtjeva obaviješten je primatelj broja HT koji nije uputio prigovor davatelju broja smatrajući razlog odbijanja broja opravdanim.

Iz stanja spisa proizlazi da je postupajući po predstavi tužitelja inspektor elektroničkih komunikacija pokrenuo inspeksijski nadzor nad Tele 2 i HT-om u kojem je utvrđeno da je HT odgovoran za nepravovremeni prijenos broja budući da je učinio niz propusta koji su rezultirali onemogućavanju korisnika u ostvarivanju prava sukladno Pravilniku. Slijedom takvih utvrđenja inspektor je donio rješenje KLASA: UP/I-344-07/14-01/48, URBROJ: 376-04/AM-1-3 (DM) od 6. listopada 2014. (spomenuto akt tuženika bio je predmetom ocjene zakonitosti koji se povod tužbe istog tužitelja pred ovim Sudom vodio pod posl. br. UsI-1801/14; spor je okončan presudom od 23. studenog 2016. kojom je odbijen tužbeni zahtjev) kojim je HT-u naloženo da isplati naknade tužitelju u iznosu od 9.970,00 kn. U obrazloženju toga rješenja tuženik je, između ostaloga, konstatirao: da je HT u pravu kada navodi da nije imao razloga podnijeti prigovor po članku 19. stavku 1. Pravilnika; da je HT bio dužan dodatno provjeriti radi li se zaista o neaktivnom SIM-u, te uputiti tužitelja na mogućnost pokretanja nadzora pred tužnikom; da je dopisom od 30. kolovoza 2013. HT pogrešno uputio korisnika na obraćanje operatoru Tele2.

Čl. 18. st. 2. Pravilnika propisuje obvezu davatelja broja da putem CABP (Centralna administrativna baza prenesenih brojeva) u roku od najviše 3 radna dana od dana primitka zahtjeva za prijenos broja u nepokretnoj elektroničkoj komunikacijskoj mreži te 1 radni dan od dana primitka zahtjeva za prijenos broja u pokretnoj elektroničkoj komunikacijskoj mreži, obavijestiti primatelja broja o razlozima odbijanja zahtjeva za prijenos broja. st. 3. istog. čl. Pravilnika propisuje obvezu primatelja broja da bez odgode obavijesti korisnika (podnositelja zahtjeva za prijenos broja) o razlozima odbijanja njegovog zahtjeva.

Odredbom čl. 19. st. 1. Pravilnika propisano je da ako primatelj broja smatra da su razlozi odbijanja usluge prenosivosti broja ili odgode prijenosa broja neopravdani, može bez odgode uputiti prigovor davatelju broja putem kontakt osobe za postupak prenosivosti broja iz čl. 5. st. 5. Pravilnika. Prema st. 2. istog čl. davatelj broja obavezan je bez odgode riješiti

prigovor i o tome obavijestiti primatelja broja, dok je st. 3. određeno da u slučaju odbijanja prigovora primatelj broja odnosno krajnji korisnik putem primatelja broja, može podnijeti prijavu inspektoratu elektroničkih komunikacija.

U slučaju da inspektor utvrdi neopravdanu odgodu ili odbijanje prijenosa broja i kršenje Pravilnika, a istovremeno je došlo do nepravovremenog prijenosa broja ili otkaza iz članka 13. stavka 3. točke a., operator za kojeg se utvrdi da je neopravdano odbio ili odgodio prijenos broja, isplatit će korisniku naknadu iz čl. 23. Pravilnika (čl. 19. st. 6. Pravilnika).

Prema čl. 23. st. 1. Pravilnika krajnji korisnik koji je podnio zahtjev za prijenos broja ima pravo na naknadu u slučaju nepravovremenog prijenosa broja u iznosu od 10 kn za svaki započeti sat nepravovremenog prijenosa broja, po zahtijevanom broju.

Slijedom svega gore izloženog, analizirajući ukupnost činjenica koje proizlaze iz sadržaja dokumentacije koja prileži spisu te podvodeći iste pod kontekst gore citiranih pravnih normi, Sud nalazi da je pobijana odluka tuženika kojom je obustavljen postupak inspekcijaskog nadzora nad zainteresiranom osobom te odbijen zahtjev tužitelja za prijenos broja i određivanje naknade utemeljena na opravdanim i prihvatljivim razlozima, a što tužitelj prigovorima iznijetim u tijeku ovog spora nije doveo u sumnju.

Naime, prihvaćajući prije svega argumentaciju tuženika vezano za cilj i svrhu naknade koja se može ostvariti u slučajevima nepravovremenog prijenosa broja, s jedne strane, te da iz ranije citiranih odredbi Pravilnika jasno proizlazi da krajnji korisnik svoje pravo na naknadu može ostvariti kako od davatelja, tako i od primatelja broja, ali da je to pravo zavisno od toga tko je od ta dva operatora uzrokovao kašnjenje, dakle ovo pravo ostvaruje se po principu „ili-ili“, s druge strane, to u situaciji kao što je predmetna, u kojoj je krajnji korisnik već ostvario pravo na naknadu od HT-a, tuženik pravilno zaključuje da tužitelj ne može ostvariti naknadu i od drugog operatora.

Nadalje, iako tužitelj osnovano prigovara razlozima zbog kojih je njegov zahtjev za prijenos broja odbijen, naime prema čl. 18. st. 1. tč. g) uvjet za prijenos je ostvaren prvi poziv pri čemu nije odlučno da li je tak poziv obavljen prema besplatnom broju, Sud nalazi da ova okolnost nije odlučna za drugačije rješavanje konkretne upravne stvari. Potonje stoga što je „inicijativa“ za poduzimanje odgovarajućih pravnih radnji s ciljem osporavanje opravdanosti odbijanja zahtjeva isključivo na primatelju broja koji je, a kako to proizlazi iz čl. 19. st. 1., jedini ovlašten na podnošenje prigovora. Stoga, kako konkretnom slučaju primatelj broja (HT) nije iskoristio ovu mogućnost već je razloge odbijanja prihvatio kao opravdane, a uvažavajući pritom i činjenicu da je tužitelj bio obaviješten o razlozima odbijanja svoga zahtjeva ali je tek nakon 8 mjeseci podnio predstavku inspektoratu, to Sud nalazi da je o zahtjevu tužitelj konačno odlučno to po istom više nije moguće postupati, a prijenos broja na novog operatora moguć je samo na temelju novog zahtjeva.

Slijedom svega obrazloženog, Sud utvrđuje da pobijanim aktom tuženika nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja te je stoga, temeljem odredbe čl. 57. st. 1. ZUS-a, valjalo odlučiti kao u dispozitivu.

U Rijeci, 11. svibnja 2018.

Sudac
Vedran Juričić, dipl. iur., v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokome upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog Suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude.

Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (čl. 66. st. 5. ZUS-a).

DNA:

- tužitelju

tuženiku Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9

- zainteresiranoj osobi Tele 2 d.o.o., Zagreb, Ulica grada Vukovara 269D

- Vladi Republike Hrvatske radi objave presude u „Narodnim novinama“

Za točnost otpravka - ovlaštteni službenik



Handwritten signature

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	4.6.2018. 8:30:33		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/18-01/13	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-18-9		0	



